

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

Secția I Penală

Sediul: Splaiul Independenței nr.5, sectorul 4, București

DOSAR NR.345/229/2013 (1114/2014)

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 28 mai 2014

PREȘEDINTE : G.R.

JUDECĂTOR : D.D

GREFIER : P.I.

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București este reprezentat de procuror **N.A.M.**

Apelant-inculpat: O.V. – prezent personal, în stare de detenție și asistat juridic de apărătorul desemnat din oficiu, avocat S.I., din cadrul Baroului București, în baza delegației

Obiectul cauzei: infracțiunea prevăzută de art.2 alin.1 pct.1 din Legea nr.61/1991, cu aplicarea art.37 lit.a VCP și infracțiunea prevăzută de art.208 alin.4 – 209 alin.1 lit.e,g VCP cu aplicarea art.37 lit.a VCP, cu aplicarea art.33 lit.a VCP

Stadiul judecării: apel împotriva Sentinței penale nr.235/F din data de 06 noiembrie 2013, pronunțată de Judecătoria Fetești în Dosarul nr.345/229/2013

Procedura de citare: Legal îndeplinită

Fiind întrebat de Curte, **apelantul inculpat O.V.**, personal, arată că nu dorește să dea declarație în fața instanței de apel, precizând că își menține declarațiile pe care le-a dat în cauză. De asemenea, precizează că se împacă cu partea vătămată.

Reprezentantului Ministerului Public solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: **dacă în cazul în care numai conform noului Cod penal este incidentă o cauză de încetare a procesului penal pentru una din infracțiunile care intră în concurs (în speță, împăcarea părților), este obligatorie sau nu aplicarea pedepsei pentru cealaltă infracțiune care intră în concurs, tot conform noului Cod penal.**

Arată că sunt întrunite condițiile prevăzute de art.475 Cod procedură penală, având în vedere că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat în această materie nici printr-o hotărâre prealabilă și nici printr-un recurs în interesul legii, iar chestiunea invocată nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare. De asemenea, arată că instanța este investită cu soluționarea cauzei în apel, urmând a fi pronunțată o hotărâre definitivă, și de această chestiune de drept depinde soluționarea în mod just a cauzei.

Arată că inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea a două infracțiuni, respectiv o infracțiune de furt de folosință și o infracțiune de port fără drept de cuțit. Instanța fondului, pe data de 6.11.2013, a pronunțat condamnarea inculpatului pentru ambele infracțiuni, cu menținerea liberării condiționate care a fost acordată anterior. În stadiul procesual actual s-ar pune problema schimbării încadrării juridice din infracțiunea de furt în infracțiunea de furt de folosință, prevăzută de art.228-229 alin.1 lit.b NCP în ref. la art.230 NCP, care prevede posibilitatea împăcării părților și din infracțiunea prev. de art. 2 alin.1 pct.1 din Legea nr.61/1991 în cea prevăzută de art.372 alin.1 lit.a NCP. Cu privire la posibilitatea împăcării părților, în raport cu dispozițiile art.159 alin.3 NCP, consideră că se poate lua act de împăcarea părților chiar și în fața instanței de apel, deși textul de lege anterior invocat prevede, în mod expres, că împăcarea părților trebuie să intervină până la momentul citirii actului de sesizare al instanței, iar nu cum era anterior, până la soluționarea definitivă a cauzei. Arată că situația este similară cu ceea ce s-a întâmplat la momentul introducerii art.320¹ Cod procedură penală, în sensul că, la acel moment, practica majoritară a considerat că în cauzele în curs de judecată la data intrării în vigoare a Legii nr.202/2010 se poate face aplicarea procedurii simplificate la primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită. Această practică a fost consfințită atât de decizia Curții Constituționale, cât și în mod expres de către legiuitor prin OUG nr.121/2011. În speță, arată că primul termen de judecată pe noul Cod penal a avut loc la data de 30.04.2014, când partea vătămată s-a prezentat în fața instanței și a arătat că dorește să se împace cu inculpatul, mențione consemnată în încheiere, care reprezintă un înscris autentic. La termenul anterior, a fost lipsă de

procedură cu inculpatul, arestat în altă cauză și neadus de la locul de detenție, motiv pentru care s-a dispus de altfel și amânarea cauzei. Prin amânarea cauzei s-a dorit de asemenea a i se da inculpatului posibilitatea de a își manifesta voința cu privire la împăcarea părților. Împăcarea părților fiind similară cu procedura simplificată de judecată, bazată pe recunoașterea vinovăției, în sensul că ambele sunt atât instituții de drept substanțial, cât și instituții de drept procesual, apreciază că se poate pune problema împăcării părților dacă sunt întrunite condițiile. Cu privire la problema de drept, solicită să se observe că potrivit art.2 alin.1 pct.1 din Legea nr.61/1991, pedeapsa prevăzută de lege era de la 3 luni la 2 ani închisoare, iar, potrivit art.372 alin.1 lit.a NCP, pedeapsa este de la 3 luni la 1 an închisoare. Însă, având în vedere incidența în speță a prevederilor art.61 VCP, privind revocarea liberării condiționate și disp. art.104 alin.3 NCP, privind tot revocarea liberării condiționate, precum și condițiile diferite în care se aplică aceste dispoziții legale, consideră că o soluție de condamnare a inculpatului în temeiul art.372 alin.1 lit.a NCP cu aplicarea art.104 alin.3 NCP care obligă la cumularea restului neexecutat cu pedeapsa ce se va stabili pentru noua infracțiune, respectiv 784 zile cu o eventuală pedeapsă de 2 luni închisoare, prin reținerea disp. art.396 alin.10 NCPP, reprezintă o lege nefavorabilă inculpatului, raportat la condamnarea acestuia pe vechiul cod penal cu instituția prev. de art.61, care permite, în interpretarea instanței de fond, să nu se dispună revocarea liberării condiționate. Astfel, arată că potrivit doctrinei majoritare, așa cum rezultă și din Decizia Curții Constituționale nr.265/2014, în identificarea unei legi penale mai favorabile trebuie să se aibă în vedere mai multe criterii, respectiv criteriile care țin de condițiile de incriminare, cele care țin de tragerea la răspundere penală și cele care țin de pedeapsă. Arată că, până la acest moment, există două decizii în materia art.5 NCP, respectiv Decizia nr.5/26.05.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care nu este însă motivată, pentru a putea ști dacă interpretarea globală acoperă inclusiv ipoteza prezentei spețe și Decizia nr.265/2014 a Curții Constituționale, din care însă nu rezultă explicit și nici implicit că această ipoteză ar fi fost avută în vedere de Curtea Constituțională la momentul pronunțării deciziei pe excepția de neconstituționalitate. Nu s-a răspuns problemei de drept incidente în prezenta cauză, respectiv situației când există două infracțiuni, iar pentru una dintre ele este posibilă, conform noului cod penal, împăcarea părților, ce se întâmplă cu cea de-a doua infracțiune, poate fi judecată conform noului cod penal sau vechiului cod penal, în funcție de care dispoziții sunt mai favorabile. Consideră că în ipoteza în care legea nouă dă posibilitatea înlăturării răspunderii penale pentru una din faptele din concurs, dar prevede o sancțiune mai gravă pentru cealaltă infracțiune, prin aplicarea concretă a tuturor instituțiilor

care țin de ea, s-ar ajunge la o situație „absurdă”, urmând ca, în numele legii penale mai favorabile, inculpatul să fie condamnat la o pedeapsă mai gravă. În ipoteza în care un inculpat este trimis în judecată prin același rechizitoriu pentru două fapte aflate în concurs, în situația în care s-ar merge pe această aplicare globală dusă până la extrem, ar însemna ca acesta să nu poată beneficia de legea penală mai favorabilă pentru cea de a doua faptă, însă dacă ar fi trimis în judecată prin două acte de sesizare diferite, acesta ar beneficia de legea penală mai favorabilă pentru una din fapte, fiind judecat în mod distinct pentru cealaltă faptă. Consideră că inculpatul care este trimis în judecată printr-un singur act de sesizare și persoana care este trimisă în judecată prin două acte de sesizare diferite (existând de asemenea și posibilitatea judecării separate a dosarului, în urma unei disjungeri), se află în aceeași situație juridică, astfel că nu există nici un argument pentru un tratament sancționator diferit. Arată că un tratament sancționator diferit ar veni în contradicție cu principiul egalității cetățenilor în fața legii. Consideră că s-ar justifica un tratament diferit pentru persoane aflate în situații similare doar din rațiuni de ordin obiectiv, care țin de interes public, însă în speța de față nu se regăsește nicio astfel de rațiune. O situație similară se găsește în ceea ce privește dezincriminarea, în situația unui inculpat trimis în judecată pentru săvârșirea a două fapte penale, dintre care pentru una dintre ele s-ar constata intervenită dezincriminarea. Mai arată că la momentul pronunțării deciziei nr.265/2014, Curtea Constituțională nu a avut în vedere că în art.5 NCP se menționează de la momentul săvârșirii infracțiunii (iar nu a unei pluralități de infracțiuni), până la momentul judecării definitive, apar mai multe legi, se va alege legea penală mai favorabilă. Solicită, în temeiul art.476 alin.2 NCPP, suspendarea judecării până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile asupra chestiunii de drept anterior menționate.

Susținerile apărătorului din oficiu al apelantului inculpat: Arată că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea dezlegării chestiunii de drept menționate de reprezentantul Ministerului Public.

Susținerile personale ale apelantului inculpat: Arată că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea dezlegării chestiunii de drept la care s-a făcut referire.

CURTEA

În temeiul art.391 alin.1 NCPP,

DISPUNE:

Stabilește pronunțarea asupra solicitării de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept invocate de reprezentantul Ministerului Public la data de 29 mai 2014.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 mai 2014.

PREȘEDINTE,
G.R.

GREFIER,
P.I.

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

Secția I Penală

Sediul: Splaiul Independenței nr.5, sectorul 4, București

DOSAR NR.345/229/2013 (1114/2014)

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din data de 29 mai 2014

PREȘEDINTE : G.R.

JUDECĂTOR : D.D

GREFIER : P.I.

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București este reprezentat de procuror **N.A.M.**

Pe rol, se află pronunțarea asupra solicitării de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: **dacă în cazul în care numai conform noului Cod penal este incidentă o cauză de încetare a procesului penal pentru una din infracțiunile care intră în concurs (în speță, împăcarea părților), este obligatorie sau nu aplicarea pedepsei pentru cealaltă infracțiune care intră în concurs, tot conform noului Cod penal.**

Susținerile reprezentantului Ministerului Public, ale apărătorului din oficiu al apelantului inculpat și cele personale ale apelantului inculpat O.V. au fost consemnate în încheierea întocmită la data de 28 mai 2014, care face parte integrantă din prezenta încheiere, când Curtea, în temeiul art.391 alin.1 NCPP, a stabilit pronunțarea la data de astăzi, 29 mai 2014, când, în aceeași compunere,

CURTEA

Asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție:

I.Constată admisibilitatea sesizării în raport de dispozițiile art. 475 Cod procedură penală, întrucât:

-instanța în fața căreia s-a ivit chestiunea de drept analizată este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

-de lămurirea acestei chestiuni de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei, respectiv modificarea limitelor măsurii preventive a controlului judiciar instituit în conformitate cu art. 202 alin. 4 lit. b Cod procedură penală și art. 215 alin. 2 lit. a Cod procedură penală.

-asupra acestei chestiuni de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a mai statuat printr-o altă hotărâre prealabilă;

-problema de drept analizată nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

II. Expunerea succintă a cauzei:

Prin sentința penală nr. 235/229/2013 pronunțată de Judecătoria Fetești în baza art. 208 alin. 4 - art. 209 alin. 1 lit. e, g Cod penal cu aplicarea art. 37 lit. a Cod penal și art. 320¹ Cod procedură penală a fost condamnat inculpatul O.V. la pedeapsa de 3 ani închisoare.

În baza art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 cu aplic. art. 37 lit. a Cod penal și art. 320¹ Cod procedură penală a fost condamnat inculpatul O.V. la pedeapsa de 3 luni închisoare.

În baza art. 33 lit. a C. pen. - 34 alin. 1 lit. b C. pen., a contopit pedepsele aplicate prin hotărâre, urmând ca inculpatul O.V. să execute pedeapsa principala rezultanta, adică pedeapsa cea mai grea, aceea de 3 (trei) ani închisoare.

În baza art. 61 Cod penal a menținut beneficiul liberării condiționate pentru restul de 784 zile rămas neexecutat din pedeapsa de 4 (patru) ani și 6 (șase) luni închisoare aplicată inculpatului prin sentința penală nr. 140/12 08 2009 a Judecătoriei Fetești, definitivă la data de 31.08.2009 prin neapelare.

În baza art. 71 Cod penal a interzis inculpatului, pe durata executării pedepsei, exercițiul drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a, cu excepția dreptului de a participa la alegerile legislative și lit. b Cod penal.

A luat act că inculpatul a fost reținut de la data de 27.11.2012 ora 16:00 până la data de 28.11.2012 ora 16:00

A luat act că prejudiciul în cuantum de 50 lei cauzat părții vătămate B.A. a fost recuperat prin restituire astfel că partea vătămată B.A. nu a formulat pretenții civile în cauză.

În baza art. 118 alin. 1 lit. b și alin. 4 C.pen. a dispus confiscarea de la inculpat a sumei de 10 lei reprezentând contravaloarea cuțitului folosit la săvârșirea faptei.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond analizând actele și lucrările dosarului a reținut următoarele:

1. Fapta inculpatului O.V. care în noaptea de 24/25.11.2012 a sustras din loc public mopedul părții vătămate B.A. pentru a se deplasa cu acesta constituie infracțiunea de furt calificat prevăzută de **art. 208 alin. 4 – 209 alin. 1 lit. e și g C.p.**

2. Fapta inculpatului O.V. care în noaptea de 10/11.09.2012 a purtat fără drept un cuțit în locuri publice din comuna Valea Ciorii unde se putea pune în primejdie viața persoanelor constituie infracțiunea de port fără drept a cuțitului în locurile și împrejurările în care s-ar putea primejdi viața sau

integritatea corporală a persoanelor ori s-ar putea tulbura ordinea și liniștea publică prevăzută de **art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991**

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpatul O.V., cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția I Penală, la data de 02.04.2014.

III. Punctul de vedere al reprezentantului Ministerului Public și al părții cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Reprezentantului Ministerului Public a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: dacă în cazul în care numai conform noului Cod penal este incidentă o cauză de încetare a procesului penal pentru una din infracțiunile care intră în concurs (în speță, împăcarea părților), este obligatorie sau nu aplicarea pedepsei pentru cealaltă infracțiune care intră în concurs, tot conform noului Cod penal.

Inculpatul O.V. a fost de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării chestiunii de drept menționate de către reprezentantul Ministerului Public.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată.

1. Redactarea nomelor de drept interne ce urmează a fi supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

-art. 228 – 229 alin. 1 lit. b NCP cu referire la art. 230 NCP

-art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991

-art. 372 alin. 1 lit. a NCP

2. Prezentarea jurisprudenței proprii instanțe.

Până în prezent nu s-a format o jurisprudență în această materie.

3. Punctul de vedere al judecătorului cauzei asupra problemei de drept sesizate.

Cu privire la problema de drept, se constată că potrivit art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, pedeapsa prevăzută de lege era de la 3 luni la 2 ani închisoare, iar, potrivit art. 372 alin. 1 lit. a NCP, pedeapsa este de la 3 luni la 1 an închisoare.

Însă, având în vedere incidența în speță a prevederilor art. 61 VCP, privind revocarea liberării condiționate și disp. art. 104 alin. 3 NCP, privind tot revocarea liberării condiționate, precum și condițiile diferite în care se aplică aceste dispoziții legale, o soluție de condamnare a inculpatului în temeiul art. 372 alin. 1 lit. a NCP cu aplicarea art. 104 alin. 3 NCP care obligă la cumularea restului neexecutat cu pedeapsa ce se va stabili pentru noua infracțiune, respectiv 784 zile cu o eventuală pedeapsă de 2 luni închisoare, prin reținerea disp. art. 396 alin. 10 NCPP, reprezintă o lege nefavorabilă, raportat la condamnarea acestuia pe vechiul cod penal, cu aplicarea art. 61.

Astfel, potrivit doctrinei majoritare, astfel cum rezultă și din Decizia Curții Constituționale nr. 265/2014, în identificarea unei legi penale mai favorabile trebuie să se aibă în vedere mai multe criterii, respectiv criteriile care țin de condițiile de incriminare, cele care țin de tragerea la răspundere penală și cele care țin de pedeapsă.

La acest moment, există două decizii în materia art.5 NCP, respectiv Decizia nr.5/26.05.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care nu este însă motivată, pentru a putea ști dacă interpretarea globală acoperă inclusiv ipoteza prezentei spețe și Decizia nr.265/2014 a Curții Constituționale, din care însă nu rezultă explicit și nici implicit că această ipoteză ar fi fost avută în vedere de Curtea Constituțională la momentul pronunțării deciziei pe excepția de neconstituționalitate.

În consecință problema de drept care se pune este aceea că - dacă în cazul în care numai conform noului Cod penal este incidentă o cauză de încetare a procesului penal pentru una din infracțiunile care intră în concurs, este obligatorie sau nu aplicarea pedepsei pentru cealaltă infracțiune care intră în concurs, tot conform noului Cod penal.

În raport de cele constate se va face aplicarea dispozițiilor art. 475 și art. 476 alin. 2 Cod procedură penală.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În temeiul art.475 Cod de procedură penală constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

-dacă în cazul în care numai conform noului Cod penal

este incidentă o cauză de încetare a procesului penal pentru una din infracțiunile care intră în concurs, este obligatorie sau nu aplicarea pedepsei pentru cealaltă infracțiune care intră în concurs, tot conform noului Cod penal.

În temeiul art. 476 alin.2 Cod de procedură penală, dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără drept de apel.

Pronunțată în ședință publică, azi 29 mai 2014.

PREȘEDINTE
G.R.

JUDECĂTOR
D.D.

GREFIER
P.I.